

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Kincses István Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Dezső László ügyvéd által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Törvényszék 2013. május 29. napján kelt számú ítélete ellen az alperes által 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Mellőzi az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint elsőfokú perköltségben való marasztalását.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 127.000 (százhuszonhétezer) forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 111.750 (száztizenegyezer-hétszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperesi vadásztársaság tagja volt. Az alperes fegyelmi bizottsága a felperest 2010. szeptember hónapban hozott fegyelmi határozatával a vadászattól eltiltotta. A Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal 2010. szeptember 16. napján kelt határozatával a felperest vadvédelmi bírsággal sújtotta és vadászjegyét három hónapra visszavonta. A Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Központi Földművelésügyi Igazgatósága másodfokú határozatával az elsőfokú közigazgatási határozatot a vadászjegy visszavonásának időtartama tekintetében helybenhagyta. Ezt követően a felperes 2010. december 4. napján 3 db lőfegyverét eladta, ennek tényét 2010. december 6-án az O.-i Rendőrkapitányságon bejelentette, egyúttal leadta a fegyvertartási engedélyét is.

A felperes 2011. április 22-én lőfegyvertartás engedély iránti kérelmet terjesztett elő az O.-i Rendőrkapitányságon, kérelmét a rendőrkapitányság elutasította. A felperes ismételten 2012. május 2. napján terjesztett elő lőfegyver megszerzésére és tartására szóló engedély kiadása iránti kérelmet, amely alapján az O.-i Rendőrkapitányság 2012. május 17. napján adta ki a felperes részére a lőfegyvertartási engedélyt.

Az alperesi vadásztársaság alapszabályának 7.§ 2. pontja úgy rendelkezik, hogy az elnökség törli a nyilvántartásból azt a tagot, aki meghalt, akinek lőfegyvertartási engedélyét jogerősen visszavonták, továbbá azt, aki az előírt tagdíjfizetési kötelezettségének esedékességet követő írásbeli felszólítás kézhezvételétől számított 8 napon belül sem tesz eleget.

Az alperesi vadásztársaság elnöke 2012. május 17. napján felszólította a felperest, hogy igazolja a vadásztársasági tagsághoz szükséges feltételek fennállását. A felperes a felszólítást 2012. május 21. napján vette kézhez és a felszólításban megadott 8 napon belül lőfegyvertartási engedélyének másolatát az alperes elnöke részére megküldte.

Az alperes vadásztársaság elnöke 2012. május 23. napján kelt értesítőjével közölte a felperessel, hogy a tagsághoz szükséges feltételeket a felperes csak 2012. május 21. napjától igazolta, ezért az alapszabály 2.§ (3) bekezdése alapján 2012. május 17. napjával törölte a felperes tagsági jogviszonyát.

A felperes 2012. november 17. napján lépett be a L. Vadásztársaságba, 1.500.000 forint belépési díj megfizetése mellett.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.500.000 forint vagyoni és 500.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint ezek után az összegek után 2012. június 1-től a kifizetés napjáig törvényes mértékű késedelmi kamatot és perköltséget. Arra hivatkozott, hogy a tagtörlési határozat meghozatala az alapszabály 7.§ 2. pontja alapján az elnökség hatáskörébe tartozott, az elnök ilyen intézkedésre nem volt jogosult, eljárása ezért jogszabálysértő. Az alperes jogellenes eljárása eredményeként a felperes elvesztette a vadászati jogát, mint vagyoni értékű jogot, amelynek értéke 1.000.000 forint volt és az új vadásztársaságba való belépéssel ezen az értéken felül további 500.000 forint költsége merült fel, továbbá az alperesi magatartással okozati összefüggésben nem vagyoni kára is keletkezett. Hivatkozott arra is, hogy a tagtörlés feltételei nem álltak fenn, lőfegyvertartási engedélyét jogerősen nem vonták vissza és 2012. május hónapjáig a tagdíjat is folyamatosan fizette.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forintot, annak 2012. június 1-től a kifizetés

napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát és 60.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az alperesi vadásztársaság alapszabályának 6. és 7.§-ai alapján megállapította, hogy a tagsági jogviszony törléssel való megszüntetése az elnökség hatáskörébe tartozik, az alapszabály pedig nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely az elnökségnek e hatáskörét az elnökre ruházná át, ezért az alperesi vadásztársaság elnöke alapszabály ellenesen törölte a felperest a tagnyilvántartásból. A perbeli esetben a tagtörlésre vonatkozóan határozathozatal nem történt, adminisztratív intézkedéssel szűnt meg a felperes tagsági jogosultsága, ezért a felperes határozat hiányában a Ptk.62.§ (6) bekezdése szerint nem kérhette a tagsági jogviszonya jogorvoslat úton való helyreállítását. Megállapította azt is, hogy az elnök törlési intézkedésének ténybeli alapja is alapszabály ellenes volt, mert a felperes - az alperes által nem vitatottan - tagdíjfizetési kötelezettségének eleget tett, és a felperes lőfegyvertartási engedélye jogerős visszavonásáról sem született határozat, ezzel nem azonos ugyanis az, hogy a felperes leadta a fegyvertartási engedélyét, illetőleg, hogy a 2011. április 22-ei lőfegyvertartási engedély iránt kérelemét az O.-i Rendőrkapitányság elutasította.

Az elsőfokú bíróság a Ptk.355.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes esetében az eredeti állapot úgy állítható helyre, ha a felperes vadásztársasági tagsággal rendelkezik. Ennek biztosítása a felperes számára költséget eredményezett, amelyet a felperes a perben 1.500.000 forintban igazolt. Figyelemmel azonban arra is, hogy a tagfelvételkor teljesítendő belépési díj mértéke vadásztársaságonként jelentősen eltér, ezért mérlegeléssel 1.000.000 forintot tartott alkalmasnak a felperest ért kár kiküszöbölésére.

A nem vagyoni kártérítés iránti felperesi keresetet megalapozatlannak találta és elutasította.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a felperes keresetének teljes egészében való elutasítása, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Nem vitatta fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és azt a jogi következtetést sem, hogy az alperesi vadásztársaság alapszabálya a törlési intézkedést az elnökség hatáskörébe utalja, így az elnök törlési intézkedése az alperes részéről alapszabályba ütközött. Hivatkozott azonban arra, hogy önmagában az a tény, hogy az alperes tagsági jogviszonyának törlésére alapszabály ellenesen került sor, nem alapozza meg a felperes kártérítési igényét. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte és alkalmazta a Ptk.355.§ (1) bekezdésében foglalt azt a szabályt, hogy a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig ez nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. Állította, hogy semmi akadálya nem lett volna annak, hogy a felperes tagsági jogviszonya helyreálljon, illetőleg, hogy a felperes nem hivatkozott az alperes magatartásával kapcsolatban olyan alapos okra, amely miatt tagsági

jogviszonya helyreállítását ne kérhetné. Ezzel szemben arra utalt, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában felsorolt határozatok bizonyítják, hogy a felperes volt az, aki olyan magatartást tanúsított, amely miatt a felperes esetlegesen nem kívánhatná a tagsági jogviszonya helyreállítását, így a felperes saját felróható magatartására kívánt jogot alapítani, amikor kártérítési igényét az alperessel szemben előterjesztette. A kártérítés jogalapjának vitatásán túl az alperes az elsőfokú bíróság által felperes javára megítélt kártérítés összegszerűségét is eltúlzottnak tartotta.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

A fellebbezés megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A Ptk.339.§ (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A kártérítési felelősség megállapíthatóságának három feltétele a károkozó magatartás, a kár felmerülése továbbá a magatartás és a kár közötti okozati összefüggés fennállása. E három elemet a károsult tartozik bizonyítani a perben, amellyel szemben a felróhatóság hiánya, azaz a vétlensége bizonyításával a károkozó mentesülhet a kártérítési felelősség alól.

A Ptk.355.§ (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyon hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Ptk.355.§ (4) bekezdése határozza meg tehát a kár fogalmát. Káron értünk általában minden olyan hátrányt, amely valamely esemény folytán valaki személyében, illetőleg vagyonában ér. A kialakult bírói gyakorlat szerint ugyanakkor a károsult az őt ért hátrány kiküszöböléséhez vagy enyhítéséhez csak a feltétlenül szükséges költségek megtérítését igényelheti, érvényesülnie kell ugyanis a gazdaságossági követelményeknek is.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg ítéletében, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperest a fellebbezéssel érintett körben 1.000.000 forint vagyoni kár érte.

Fellebbezési ellenkérelmében maga az alperes sem vitatta, hogy a felperes tagsági viszonyának törlésére jogellenesen - alapszabály ellenesen - került sor.

Megállapítható ugyanakkor a felperes által 2012. június 27-én kelt felszólító levél tartalmából, hogy az alperes jogellenes intézkedését a felperes nem ismerte el, tagsági jogviszonyát továbbra is fennállónak tartotta azzal, hogy azt nem kívánta fenntartani, a tagsági jogviszony megszüntetését közös megegyezéssel látta volna megoldhatónak 1.000.000 forint részére történő megfizetése mellett.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az alperes elnökének jogellenes törlési intézkedése a felperes tagsági jogviszonyát nem szüntette meg, ezért a felperesnek vadásztársasági jogviszonya fennállásához nem volt szükséges másik vadásztársaságba belépnie.

A felperes jogai megóvása érdekében a Ptk.62.§ (6) bekezdésében írt keresettel kérhette volna a törlésre vonatkozó jogellenes határozat megsemmisítését, illetve ilyen határozat hiányában sem volt elzárva a jogi út igénybevétele, hiszen a Pp.123.§-a alapján megállapítási kereset előterjesztésével kérhette volna a tagsági jogviszonya fennállásának megállapítását.

Mindezekre tekintettel a L. Vadásztársaságba történő belépésével kapcsolatban a felperesnél felmerült költség az alperes magatartásával felperest ért hátrány kiküszöböléséhez szükségtelen költségnek minősül, így kárként nem érvényesíthető.

A kártérítési felelősség megállapításának egyik konjuktív feltétele hiányában az alperestől a felperes kártérítést nem igényelhet, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A nem vagyoni kártérítés elutasítására vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést a felperes csatlakozó fellebbezéssel nem támadta meg, így ez a rendelkezés fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság ezért az elutasítás indokait a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltak ellenére nem vizsgálhatta.

A sikeres fellebbezés folytán a felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles viselni a keresetére lerótt elsőfokú illetéket, valamint az alperes elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíját, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése és 4/A.§-a alapján állapította meg.

Ugyancsak a sikeres fellebbezés következtében a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles viselni a pereszes felperes az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amely az alperes által lerótt 80.000 forint fellebbezési eljárási illetékből, valamint az alperes jogi képviselőjének munkadíjából áll, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján állapította meg.

Pécs, 2014. január 9.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi
Tünde s.k. bíró